

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6416/2021
31.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из с. ... кога заступа пуномоћник Горан Ристић, адвокат из ..., против туженог Града Врања, кога заступа Градско правобранилаштво Врање и Месне заједнице Тибужде, Централног режијског одбора за изградњу канализационе мреже, ради стицања без основа, одлучујући о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1479/20 од 02.07.2021. године, у седници одржаној 31.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1479/20 од 02.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Врању Гж 1479/20 од 02.07.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П 2763/19 од 23.07.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2763/19 од 23.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужене да плате тужиоцу износе ближе наведене у изреци, са одговарајућом затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом Граду Врање накнади парничне трошкове у износу од 57.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1479/20 од 02.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 2763/19 од 23.07.2020. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. ЗПП, да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао добијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...55/14), па је утврдио да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је закључио Уговор о изградњи канализационе мреже са Месном заједницом Тибужде, која је формирала Централни режијски одбор за изградњу канализационе мреже у Тибужду. По том уговору тужилац је извршио уплату износа од 63.366,67 динара за изградњу канализационе мреже и за прикључење свог објекта на ту мрежу. Уговором је предвиђено да уговорне стране заједнички израде канализациону мрежу на територији Месне заједнице Тибужде. Тужилац је на рачун Месне заједнице исплатио назначени новчани износ. Пресудом Основног суда у Врању П бр.2940/17 од 17.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев према туженој Месној заједници и у овом делу та пресуда је постала правноснажна. Тужилац налази да постоји и обавеза туженог Града Врања на повраћај износа од 63.366,67 динара на име стеченог без основа.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су закључили да тужбени захтев тужиоца према туженом Граду Врању није основан. Ово из разлога што тужилац није закључио уговор са Градом Врање и није тужене обавезао да врате назначени новчани износ тужиоцу. Тужилац је уговор закључио са Месном заједницом Тибужде, која је формирала Централни Режијски одбор за изградњу канализационе мреже у Тибужду. Тужени Град Врање није примио назначена новчана средства која је тужилац уплатио, а није био ни у каквом облигационо-правном односу са тужиоцем. Месна заједница јесте корисник буџетских средстава Града Врања, али такође има својство правног лица и у оквиру права и дужности утврђених Статутом и одлуком о оснивању, па је као такав субјект закључила уговор са тужиоцем о субвенцирању за изградњу канализационе мреже. На страни туженог Града Врања, постоји недостатак пасивне легитимације јер тужени Град Врање није био у уговорном односу са тужиоцем, па је оцењено да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Оваква правна аргументација нижестепених судова, по мишљењу Врховног касационог суда није прихватљива. Према Закону о локалној самоуправи, орган локалне самоуправе – скупштина, одлучује о оснивању јавног предузећа за задовољење јавних интереса. У надлежности Скупштине Града Врања налази се и овлашћење за оснивање и укидање месних заједница укључујући и доношење и верификацију вођења самодоприноса. Тужилац је са Месном заједницом Тибужде – Централним Режијским одбором за изградњу канализационе мреже закључио уговор о уплати новчаних средстава за изградњу канализационе мреже. У изградњи канализационе мреже учествовао је Град Врање са делом средстава. Канализациона мрежа није завршена. Тужилац је на име

изградње мреже уплатио одређени део средстава. Његово домаћинство није прикачено на канализациону мрежу јер иста није ни изграђена. Рачун Месне заједнице Тибужде је већ дуже време блокиран и очигледно је да тужилац не може од месне заједнице да поврати уплаћени новац, без обзира на постојање правноснажне пресуде којом је тужена Месна заједница Тибужде обавезана да тужиоцу врати уплаћени новац. Циљ уговора о изградњи канализационе мреже није постигнут и тужилац има право да тражи враћање уплаћеног новца. Тужени Град Врање је као оснивач Месне заједнице Тибужде солидарно одговоран са обавезом месне заједнице. Та одговорност је супсидијарног солидарног карактера. Ако нема новца на рачуну Месне заједнице (што је неспорно) онда обавеза исплате уплаћеног износа прелази на терет оснивача Месне заједнице – Града Врања. Из наведених разлога, јасно произлази да правно утемељење нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева тужиоца према Граду Врање и да на страни туженог Града Врања постоји недостатак пасивне легитимације, није прихватљиво.

У поновном поступку првостепени суд ће имати примедбе Врховног касационог суда, по истим поступити, утврдити да ли је у међувремену дошло до изградње и завршетка изградње канализационе мреже, те да ли је домаћинство тужиоца прикачено на канализациону мрежу и након оцене свих доказа донети нову одлуку.

На основу свега изнетог на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић